

łania energii i paliw, przyłączonych do wspólnej sieci,

- 4) współdziałanie w opracowywaniu zasad i planów ograniczeń w dostawie lub zużyciu poszczególnych rodzajów paliw i energii w razie niedoboru,
- 5) występowanie, w wypadkach uzasadnionych technicznie i ekonomicznie, do jednostek zarządzających wspólną siecią z wnioskami w sprawie uchylenia lub zmiany warunków przyłączenia urządzeń energetycznych do wspólnej sieci,
- 6) opiniowanie wniosków w sprawach finansowania — ze środków przyznanych Ministrowi Gospodarki Materiałowej i Paliwowej z budżetu państwa — przedsięwzięć w zakresie poprawy gospodarki energetycznej i zadań związanych z wykorzystaniem zasobów paliw i źródeł energii o lokalnym znaczeniu, a także wniosków w sprawach innych preferencji ekonomicznych.

§ 12. 1. Do zakresu działania inspektoratów, oprócz zadań wymienionych w § 11, należy również:

- 1) nakładanie kar pieniężnych na kierowników i pracowników jednostek gospodarczych oraz na te jednostki w wypadkach przewidzianych w art. 39 i 40 ustawy, a także występowanie z wnioskami o ukaranie w sprawach wymienionych w art. 38 ust. 1 i 2 ustawy,
- 2) podejmowanie — w porozumieniu z właściwymi terenowo jednostkami organizacyjnymi uprawnionymi do dysponowania mocą i energią lub ilością paliwa we wspólnych sieciach — doraźnych działań w wypadkach awaryjnych ograniczeń dostawy tych nośników energii,
- 3) opracowywanie informacji, ocen i wniosków oraz wykonywanie innych zadań z zakresu gospodarki energetycznej, wynikających z przepisów szczególnych lub zleconych przez Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej.

2. W wypadkach uzasadnionych technicznie i ekono-

micznie inspektoraty mogą nakazać jednostkom gospodarki uspołecznionej:

- 1) realizację przedsięwzięć bądź zastosowanie środków mających na celu zapobieżenie nieracjonalnemu zużyciu paliw i energii lub poprawę gospodarki energetycznej, w tym także dokonanie zmian w procesach technologicznych oraz rozwiązaniach konstrukcyjnych urządzeń energetycznych i obiektów budowlanych,
- 2) wykorzystanie istniejących rezerw energetycznych na potrzeby innych jednostek gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej, osób fizycznych i innych podmiotów na warunkach ustalonych w umowach zawartych między zainteresowanymi,
- 3) okresowe lub trwałe wycofanie z eksploatacji w określonym terminie urządzeń i instalacji o nadmiernej energochłonności bądź zagrażających bezpieczeństwu obsługi lub otoczenia.

§ 13. Inspektoraty wykonują swoje zadania współdziałając z innymi organami kontroli oraz z terenowymi organami administracji państwowej.

Rozdział 3

Przepisy końcowe.

§ 14. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 marca 1982 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki Materiałowej (Dz. U. Nr 11, poz. 87),
- 2) rozdział 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1984 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej oraz terenowych inspektoratów gospodarki energetycznej (Dz. U. Nr 46, poz. 245).

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

329

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 grudnia 1985 r.

w sprawie trybu działania Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej oraz terenowych inspektoratów gospodarki energetycznej.

Na podstawie art. 37 pkt 1 i 2 oraz art. 41 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96) oraz w związku z art. 4 ustawy z dnia 12 listopada 1985 r. o zmianach w organizacji oraz zakresie działania niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej (Dz. U. Nr 50, poz. 262) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Tryb działania przy wykonywaniu kontroli gospodarki energetycznej.

§ 1. Minister Gospodarki Materiałowej i Paliwowej wykonuje kontrolę w zakresie gospodarki paliwowo-energetycznej przy pomocy Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej.

§ 2. Kontrolę gospodarki energetycznej wykonują:

- 1) Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej,

- 2) dyrektorzy terenowych inspektoratów gospodarki energetycznej, zwanych dalej „inspektoratami”,
- 3) pracownicy Ministerstwa Gospodarki Materiałowej i Paliwowej upoważnieni przez Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej,
- 4) pracownicy inspektoratów upoważnieni przez dyrektorów inspektoratów,
- 5) pracownicy innych jednostek organizacyjnych, upoważnieni przez Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej do wykonywania określonych zadań kontrolnych,

zwani dalej „inspektorami.”

§ 3. 1. Inspektorzy są uprawnieni do wstępu w każdym czasie, bez potrzeby uzyskiwania przepustki, na teren i do obiektów jednostki kontrolowanej, do dostępu do urządzeń i instalacji energetycznych, żądania od tej jednostki informacji oraz przedstawienia dokumentów, jak również przeprowadzania w uzgodnionych terminach prób,

pomiarów i innych czynności potrzebnych do ustalenia danych dotyczących gospodarki energetycznej w kontrolowanej jednostce.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1, przysługują inspektorowi z zachowaniem przepisów o postępowaniu w sprawach tajnych i tajnych specjalnego znaczenia, obowiązujących w jednostce kontrolowanej.

3. Inspektorzy, o których mowa w § 2 pkt 3—5, okazują w jednostce kontrolowanej imienne upoważnienie do przeprowadzania kontroli.

§ 4. 1. Kierownik jednostki kontrolowanej jest obowiązany zapewnić środki i warunki niezbędne do sprawnego wykonania kontroli przez inspektora oraz wskazać osoby odpowiedzialne za gospodarkę energetyczną w tej jednostce.

2. Kierownik jednostki kontrolowanej, jak również pracownicy tej jednostki są obowiązani udzielać inspektorowi informacji niezbędnych do wykonania czynności kontrolnych, w tym również informacji w sprawach objętych tajemnicą państwową i służbową, z zachowaniem obowiązującego w jednostce kontrolowanej trybu postępowania w tych sprawach.

§ 5. 1. Inspektor sporządza protokół przeprowadzonej kontroli, zwany dalej „protokołem”, który podpisują: inspektor, kierownik jednostki kontrolowanej lub jego zastępca oraz osoba odpowiedzialna za gospodarkę energetyczną w jednostce kontrolowanej.

2. Jeżeli po sporządzeniu protokołu, a przed jego podpisaniem, kierownik jednostki kontrolowanej lub jego zastępca albo osoba odpowiedzialna za gospodarkę energetyczną w jednostce kontrolowanej zgłosiła umotywowane zastrzeżenia co do konkretnych faktów utrwalonych w protokole, inspektor jest obowiązany dodatkowo zbadać te fakty i uzupełnić protokół.

3. Na wezwanie inspektora osoba określona w ust. 2, która odmówiła podpisania protokołu, składa pisemne wyjaśnienie co do przyczyny odmowy.

4. O odmowie podpisania protokołu oraz o złożeniu wyjaśnień i o przyczynie tej odmowy inspektor dokonuje wzmianki w protokole.

5. Odmowa podpisania protokołu przez osobę określoną w ust. 2 nie stanowi przeszkody do podpisania protokołu przez inspektora i prowadzenia czynności pokontrolnych.

6. Wzory protokołów ustala Minister Gospodarki Materialowej i Paliwowej.

§ 6. 1. W razie zgłoszenia przez osobę określoną w § 5 ust. 2 zastrzeżenia co do ustaleń faktycznych zawartych w protokole, zlecający kontrolę zarządza przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego.

2. Protokół oraz wyniki postępowania wyjaśniającego stanowią podstawę do wydania zaleceń pokontrolnych lub wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej.

§ 7. 1. Zalecenia pokontrolne doręcza się jednostce kontrolowanej oraz organowi nadzorującemu jednostkę kontrolowaną.

2. Jednostka kontrolowana może odwołać się w terminie 14 dni od dnia otrzymania zaleceń pokontrolnych do Ministra Gospodarki Materialowej i Paliwowej za pośrednictwem właściwego terenowo inspektoratu.

3. Odstąpienie od wykonania zaleceń pokontrolnych lub zmiana terminu ich realizacji może nastąpić za zgodą Ministra Gospodarki Materialowej i Paliwowej.

4. O wykonaniu zaleceń pokontrolnych jednostka kontrolowana zawiadamia zlecającego kontrolę.

5. Zlecający kontrolę może zarządzić sprawdzenie przez inspektora wykonania zaleceń pokontrolnych.

§ 8. 1. W razie stwierdzenia w toku wykonywania kontroli rażącego uchybienia w dziedzinie gospodarki energetycznej, inspektor występuje do kierownika jednostki kontrolowanej z wnioskiem o wydanie natychmiastowych zarządzeń mających na celu usunięcie uchybień, zawiadamiając jednocześnie zlecającego kontrolę o treści tego wniosku.

2. W razie powtarzania się rażących nieprawidłowości lub systematycznego naruszania przepisów o gospodarce energetycznej bądź niezrealizowania zaleceń pokontrolnych, zlecający kontrolę informuje o tych faktach właściwy dla kontrolowanej jednostki bank i inne organy finansowe oraz organ nadzorujący jednostkę kontrolowaną.

§ 9. 1. W razie potrzeby uzyskania określonych informacji z dziedziny gospodarki energetycznej lub w celu sprawdzenia wykonania zaleceń pokontrolnych bądź decyzji wydanych na podstawie ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96), zwanej dalej „ustawą”, może być stosowane uproszczone postępowanie kontrolne.

2. Z uproszczonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, sporządza się sprawozdanie, które podpisuje inspektor.

3. W razie gdy wyniki uproszczonego postępowania kontrolnego wskazują na potrzebę pociągnięcia określonych osób do odpowiedzialności karnej, należy przeprowadzić kontrolę i sporządzić protokół w przewidzianym trybie.

Rozdział 2

Zasady i tryb postępowania przy wymierzaniu i ściąganiu kar pieniężnych za naruszenie przepisów ustawy o gospodarce energetycznej.

§ 10. 1. W razie stwierdzenia w toku kontroli, o której mowa w rozdziale 1, że kierownik lub pracownik jednostki gospodarki społecznej dopuścił się naruszeń określonych w art. 39 ust. 1 ustawy, inspektor sporządza protokół karny, który podpisują sporządzający protokół oraz obwiniony. W razie odmowy podpisania protokołu karnego przez obwinionego lub gdy obwiniony był nieobecny przy sporządzaniu tego protokołu, należy o tym zamieścić wzmiankę w protokole, z podaniem przyczyn.

2. Obwinionemu doręcza się, za potwierdzeniem odbioru, jeden egzemplarz protokołu karnego.

§ 11. 1. Obwinionemu przysługuje prawo złożenia pisemnych wyjaśnień organowi zlecającemu kontrolę, ze wskazaniem środków dowodowych, w terminie 7 dni od dnia otrzymania protokołu karnego.

2. W razie złożenia przez obwinionego wyjaśnień, zlecający kontrolę przeprowadza postępowanie dowodowe, gdy okoliczności sprawy tego wymagają.

3. Jeżeli przy sporządzaniu protokołu karnego obwiniony nie był obecny, należy jednocześnie z doręczeniem protokołu wezwać go do złożenia wyjaśnień w terminie 7 dni.

4. W każdym stadium postępowania przysługuje obwinionemu prawo przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów.

§ 12. 1. Podstawę do wydania orzeczenia o nałożeniu kary pieniężnej stanowią okoliczności ustalone w

toku kontroli, określające powstanie naruszeń oraz stopień winy osoby podlegającej ukaranemu.

2. Jednostka kontrolowana jest obowiązana do przedstawienia inspektorowi zaświadczenia o wysokości miesięcznego wynagrodzenia pracownika podlegającego ukaranemu.

3. Orzeczenie doręcza się ukaranemu.

§ 13. 1. W razie stwierdzenia naruszenia przepisów o gospodarce energetycznej przez jednostki gospodarki społecznej (art. 40 ust. 1 ustawy) stosuje się odpowiednio przepisy § 10—12, z uwzględnieniem § 14 i 16.

2. Kara pieniężna za naruszenie przepisów, o których mowa w art. 39 ust. 1 i art. 38 ust. 2 ustawy, jest wymierzana jednostce gospodarki społecznej niezależnie od kar nakładanych w trybie § 10—12. Wymierzenie kary pieniężnej tylko jednostce gospodarki społecznej może mieć miejsce w wyjątkowych wypadkach, gdy nie ma możliwości ustalenia osób odpowiedzialnych za naruszenie przepisów, o których mowa w art. 39 ust. 1 i art. 38 ust. 2 ustawy.

§ 14. 1. Protokół karny, sporządzony w razie stwierdzenia naruszeń, o których mowa w art. 40 ust. 1 ustawy, powinien zawierać nazwę i siedzibę jednostki kontrolowanej oraz imiona i nazwiska osób upoważnionych do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków tej jednostki.

2. Protokół karny podpisują osoba sporządzająca protokół ze wskazaniem swego stanowiska służbowego oraz kierownik jednostki kontrolowanej.

§ 15. 1. Orzeczenie o nałożeniu kary pieniężnej na jednostkę gospodarki społecznej powinno zawierać nazwę, siedzibę i numer konta tej jednostki.

2. Orzeczenie doręcza się jednostce kontrolowanej.

§ 16. 1. Kary pieniężne nałożone na podstawie art. 39 ust. 1 ustawy podlegają egzekucji administracyjnej.

2. Orzeczenia ostateczne o nałożeniu kar pieniężnych na podstawie art. 39 ust. 1 i art. 40 ustawy mają moc tytułów egzekucyjnych.

§ 17. Kwoty z tytułu kar pieniężnych nałożonych w trybie § 10—16 są przekazywane na fundusz celowy zgodnie z odrębnymi przepisami, z przeznaczeniem na popieranie przedsięwzięć i zadań określonych w art. 9 ustawy.

§ 18. 1. Od orzeczeń o karach pieniężnych nałożonych przez inspektoraty przysługuje odwołanie do Ministra Gospodarki Materialowej i Paliwowej za pośrednictwem właściwego terenowo inspektoratu.

2. Orzeczenie Ministra Gospodarki Materialowej i Paliwowej jest ostateczne.

§ 19. Wzory protokołów, o których mowa w § 10 ust. 1 i § 14 ust. 1, oraz wzory orzeczeń, o których mowa w § 12 ust. 1 i § 15 ust. 1, ustala Minister Gospodarki Materialowej i Paliwowej.

Rozdział 3

Przepisy końcowe.

§ 20. Tracą moc rozdziały 3—5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1984 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej oraz terenowych inspektoratów gospodarki energetycznej (Dz. U. Nr 46, poz. 245).

§ 21. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

330

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 grudnia 1985 r.

w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych.

Na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 12 listopada 1985 r. o zmianach w organizacji oraz zakresie działania niektórych naczynych i centralnych organów administracji państwowej (Dz. U. Nr 50, poz. 262) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do zakresu działania Ministra Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych należą sprawy:

- 1) realizacji polityki państwa w zakresie ochrony środowiska, prognozowania i programowania przedsięwzięć w zakresie ochrony środowiska, ochrony przyrody, gospodarki wodnej i prac geologicznych stosownie do potrzeb społecznych i gospodarczych, badań, analizy i ocen stanu środowiska i ochrony przyrody, prognozowania zachodzących w nim zmian oraz ocen stanu rozpoznania i wykorzystania zasobów naturalnych,
- 2) określania zasad racjonalnego gospodarowania zasobami przyrodniczymi środowiska, racjonalnej gospodarki wodnej i gospodarki zasobami kopalin oraz tworzenia i zagospodarowania stref ochronnych, kontroli przestrzegania przepisów prawa w zakresie ochrony środowiska, ochrony przyrody, gospodarki wodnej i prac geologicznych,
- 3) normatywów i norm dopuszczalnych zanieczyszczeń oraz innych uciążliwości dla środowiska, w tym również hałasu, wibracji i elektromagnetycznego promie-

niowania niejonizującego, oraz inicjowania prac normalizacyjnych w zakresie ochrony środowiska, ochrony przyrody, gospodarki wodnej i prac geologicznych,

- 4) uzgadniania wskazań lokalizacyjnych i opiniowania dokumentacji projektowych inwestycji szczególnie uciążliwych dla środowiska lub wywierających istotny wpływ na zasoby przyrodnicze środowiska, środowisko obszarów chronionych oraz na gospodarkę wodną i gospodarkę zasobami kopalin, a także wszelkich inwestycji na nie udokumentowanych obszarach złóż kopalin,
- 5) inicjowanie i opiniowanie programów badawczych, rozwoju nowej technologii i techniki z punktu widzenia ochrony środowiska, ochrony przyrody, gospodarki wodnej i prac geologicznych oraz opiniowanie w tym zakresie zamierzeń i bilansowania potrzeb produkcji urządzeń i aparatury kontrolno-pomiarowej,
- 6) prowadzenia katastru gospodarki wodnej, bilansowania zasobów wodnych oraz określania zasad reglamentacji poboru wód podziemnych i powierzchniowych,
- 7) inwestycji na administrowanych rzekach i potokach górskich oraz nadzoru techniczno-budowlanego nad budownictwem w dziedzinie gospodarki wodnej,